

Målnummer: UM9899-09**Avdelning:** 1**Avgörandedatum:** 2011-02-18**Rubrik:** En domare inom rättsväsendet har inte ansetts tillhöra viss samhällsgrupp i utlänningslagens mening.**Lagrum:**

- 4 kap. 1 § och 2 § utlänningslagen (2005:716)
- Artikel 10.1.d i rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet (skyddsgrundsdirektivet)
- Artikel 3 och artikel 6 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (1994:1219) (Europakonventionen)

Rättsfall:

- MIG 2006:1
- MIG 2009:36

REFERAT

A reste enligt egen uppgift in i Sverige den 26 september 2008 och ansökte den 2 oktober 2008 om uppehålls- och arbetstillstånd här. Hon anförde i huvudsak att hon i hemlandet, Ryska federationen (Ryssland), arbetat som domare fram till år 2006 och bl.a. handlagt mål i fastighetsärenden om tilldelning av mark. Avgörandena i dessa mål har vunnit laga kraft och kan bara omprövas om nya omständigheter kommer fram. I juni 2006 blev hon inkallad till den nya chefen i den domstol där hon arbetade och blev tillsagd att om hon inte självmant slutade sin tjänst skulle hon råka illa ut. I juli samma år sade hon upp sig från sin domartjänst och arbetade därefter som jurist på en privat juridisk byrå. Under år 2008 har, som hon uppfattat saken, poliser sökt henne i bostaden och även förföljt henne i bil. Hennes telefon har avlyssnats. Som grund för sin talan om uppehålls- och arbetstillstånd åberopade hon i huvudsak att hon vid ett återvändande till Ryssland riskerar att ett falskt åtal väcks mot henne i hennes egenskap av tidigare domare i syfte att få till stånd en ändring av domar som hon avgjort och att hon med anledning av det falska åtalet riskerar ett ogrundat frihetsberövande.

Migrationsverket beslutade den 16 juli 2009 att avslå A:s ansökan om uppehålls- och arbetstillstånd samt att utvisa henne från Sverige. Migrationsverket, som inte fann anledning att ifrågasätta det uppgivna händelseförloppet, anförde som skäl för beslutet bl.a. följande. A har efter det att hon slutat sin tjänst som domare kunnat sköta sitt arbete som jurist, däribland driva processer i domstol, utan problem. Detta tyder på att det inte finns något intresse av att väcka åtal mot henne. Det finns inte något klart orsakssamband mellan de åberopade händelserna och hotbilden rörande åtal. Att myndigheterna innan ett falskt åtal väcks skulle lägga ner tid på att utreda A:s liv och kontakter framstår inte som troligt. Hon har inte gjort sannolikt att det i hemlandet föreligger en hotbild mot henne, varför hon varken är att betrakta som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen (2005:716) eller som skyddsbehövande i övrigt enligt 4 kap. 2 § samma lag. Inte heller förelåg det synnerligen ömmande omständigheter enligt 5 kap. 6 § utlänningslagen.

A överklagade beslutet till migrationsdomstolen och tillade att hon riskerar att få en orättvis rättegång.

Länsrätten i Skåne län, migrationsdomstolen (2009-11-04, ordförande Geijer samt tre nämndemän), biföll överklagandet den 1 november 2009 och yttrade bl.a. följande.

Domare kan inte anses tillhöra en viss samhällsgrupp i utlänningslagens mening, varför A inte är att betrakta som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen. A har uppgett att hon inte tagit emot mutor samt att åtalet mot henne är falskt. Med hänsyn till vad som kommit fram om A:s uppgifter och allmänna trovärdighet framstår det inte som rimligt att ifrågasätta endast den omständigheten att åtalet skulle vara falskt. A:s uppgifter om att brottsmisstanken är falsk läggs därför till grund för bedömningen i målet. Av utredningen har det framkommit att A har tvingats säga upp sig efter hot om att hon annars skulle råka illa ut. Hon har eftersökts av polisen i sin bostad, varit förföljd vid flera tillfällen samt fått sin telefon avlyssnad. Vidare har det framkommit att en förundersökning på felaktiga grunder har inletts mot A sedan hon lämnade Ryssland. På grund av sin lagliga yrkesutövning riskerar hon därmed en orättvis rättegång och en orättfärdig utdömd påföljd i form av ett flerårigt fängelsestraff. Hon har smutskastats och kränkts genom publicering av osanna uppgifter. Därtill kommer att hennes möjligheter att fortsätta sin yrkesbana avsevärt har försvårats efter det som hänt. A bedöms löpa risk för att utsättas för skyddsgrundande behandling vid ett återvändande till Ryssland. Hon ska därmed beviljas uppehållstillstånd som skyddsbehövande i övrigt enligt 4 kap. 2 § första stycket 1 utlänningslagen.

Migrationsverket överklagade migrationsdomstolens dom och yrkade att Migrationsöverdomstolen skulle fastställa Migrationsverkets beslut. Migrationsverket anförde bl.a. följande.

Av Europadomstolens dom den 15 oktober 2009 i målet Sokur v. Russia (Application no. 23243/03) framgår att ryska myndigheters brott mot artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen) inte i sig innebär att det har skett ett brott mot artikel 3 samma konvention. Bestämmelsen 4 kap. 2 § 1 utlänningslagen responderar till artikel 3 i Europakonventionens och Europadomstolens praxis. Frågan är om enbart en eventuell risk för att en domstol bryter mot artikel 3 i Europakonventionen leder till bedömningen att utlännningen riskerar att utsättas för skyddsgrundande behandling. Omständigheterna i Europadomstolens dom den 7 juli 2008 i målet Maslova and Nalbandov v. Russia (Application no. 839/02), som åberopas av A, skiljer sig väsentligt åt från de som är för handen i förevarande mål. Det handlar om brottsoffers rättigheter som inte tagits tillvara och har således ingen bäring i hennes fall.

Vid implementeringen av skyddsgrundsdirektivet (2004/83/EG) i svensk rätt har regeringen valt att ange beviskravet på följande sätt: "ödet finns grundad anledning att anta att utlännningen vid ett återvändande till hemlandet skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning". Skälen för att ändra beviskravet var enligt förarbetena till lagändringen (prop. 2009/10:31 s. 119) att skyddsgrundsdirektivets skrivning kunde uppfattas som mer förmånligt än det då gällande beviskravet "välgrundad fruktan". Regeringen har inte i förarbetena angett att avsikten var att mildra beviskravet utan bara att det kunde uppfattas olika. Enligt verkets uppfattning är det inte någon substantiell skillnad mellan de olika beviskraven.

A:s uppgifter om vad hon skulle riskera vid en återkomst till Ryssland är vaga och bygger på hennes egna antaganden och utgör inte grund för att hon skulle komma att behandlas orättvist och partiskt. Även om berättelsen skulle anses trovärdig är den otillräcklig för att uppehållstillstånd ska kunna beviljas. Det finns möjlighet för en enskild individ i Ryssland att, om denne anser att en

rättegång strider mot artikel 6 i Europakonventionen, driva frågan till högsta instans i Ryssland och därefter anförda klagomål inför Europadomstolen. Ryska medborgare har således legala möjligheter att få sin sak prövad i flera instanser. Det är emellertid inte fullständigt utrett att anklagelserna mot A är falska och att hon riskerar en orättvis rättegång.

Migrationsverket gav in och åberopade bl.a. Criminal-Procedural Code of the Russian Federation och anförde att denna i huvudsak uppfyller kraven för en rättsstat. Enligt verkets bedömning innehåller den sådana rättssäkerhetsgarantier som gör att felaktiga domslut - trots att det förekommer korruption - bör kunna ändras i högre rätt.

A bestred bifall till överklagandet och anförde i huvudsak följande.

Hon gör i första hand gällande att hon är flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen och i andra hand alternativt skyddsbehövande enligt 4 kap. 2 § samma lag. Om Migrationsöverdomstolen kommer fram till att dessa bestämmelser inte är tillämpliga åberopas bestämmelsen i 5 kap. 6 § samma lag. En förundersökning har på felaktiga grunder inletts mot henne. Hon har smutskastats och kränkts i massmedia. Hennes möjligheter att fortsätta sin yrkesbana har kraftigt inskränkts. Hon är efterlyst på federal nivå. Anklagelserna mot henne är falska och på grund av detta riskerar hon en orättvis rättegång. Det är alltså inte fråga om "eventuell risk" för att ryska myndigheter ska begå övergrepp mot henne. Övergrepp har redan skett och det finns en överhängande och reell risk för att övergreppen kommer att fortsätta om hon utvisas till Ryssland. Förundersökningen i Ryssland mot henne har bedrivits på ett sätt som är att likna vid förföljelse. Om hon återvänder finns det en överhängande risk för att hon hamnar i fängelse under flera år. Det kan även antas att en kvinnlig f.d. domare får utstå mer kränkningar än andra personer i ryska fängelser. Hämndintresset mot just en domare torde vara stort bland medintagna.

Europadomstolens dom den 15 oktober 2009 i målet Sokur v. Russia (Application no. 23243/03) är ett enskilt fall och av detta kan inte utläsas vilka omständigheter som låg till grund för avgörandet. Domstolen har inte heller uttalat att ryska myndigheters brott mot Europakonventionens artikel 6 generellt sett inte innebär att det har skett ett brott mot konventionens artikel 3. Europadomstolen har i flera avgöranden uttalat att artikel 3 kan vara tillämplig i fall där myndigheterna inte bedrivit en tillräckligt grundlig och objektiv utredning, se t.ex. Europadomstolens dom den 7 juli 2008 i målet Maslova and Nalbandov v. Russia (Application no. 839/02). Vidare har Europadomstolen i flera avgöranden uttalat att fängelseförhållandena i Ryssland inte är förenliga med artikel 3. Europarådet publicerade en rapport i juni 2009 där medlemsstaterna uppmanas att inte lämna ut personer till Ryssland som riskerar orättvis rättegång.

A gav in och åberopade, utöver tidigare ingiven artikel i migrationsdomstolen, två artiklar ur tidsskriften Samarskoje Obozrenie. I en av artiklarna publicerad den 24 december 2009 kan bl.a. utläsas att det finns stora risker att de aktuella tomtmarkerna kommer återgå till staten eftersom myndigheterna inletts en förundersökning mot domaren som avgjorde målen, dvs. mot henne. Hon anklagas för att ha avgjort mål genom rättsstridiga domar dvs. att avsiktligt ha fattat felaktiga beslut (brott enligt artikel 305 i ryska brottsbalken). Straffet för brottet är troligtvis fängelse upp till fem år. Hon kan inte erhålla officiella uppgifter eftersom hon är efterlyst. Hennes anhöriga måste ha fullmakt för att kunna få ut sådan information. Hon har inte blivit delgiven någon handling eller på annat sätt mottagit uppgifter direkt från myndigheterna om att hon är misstänkt för brott, att förundersökning inletts eller att åtal väckts.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2011-02-18, Trägård, Råberg och Hedin, referent), som hållit muntlig förhandling i målet, yttrade:

Tillämpliga bestämmelser

Efter migrationsdomstolens dom har ändringar i utlänningslagen trätt i kraft den 1 januari 2010 (SFS 2009:1542). Ändringarna gjordes för att genomföra två EG-direktiv; rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet (skyddsgrundsdirektivet) och rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (asylprocedurdirektivet).

Fråga om flyktingskap på grund av tillhörighet till viss samhällsgrupp

Av 4 kap. 1 § utlänningslagen i dess lydelse efter den 1 januari 2010 framgår att med flykting avses bl.a. en utlänning som befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i därför att han eller hon känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp och inte kan, eller på grund av sin fruktan inte vill, begagna sig av detta lands skydd. Detta gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen riskerar att utsättas för förföljelse eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot förföljelse från enskilda.

Det finns inte någon legal definition av begreppet "viss samhällsgrupp" i utlänningslagens bestämmelser. Enligt artikel 10.1 d skyddsgrundsdirektivet ska en grupp anses utgöra en särskild samhällsgrupp i direktivets mening när gruppens medlemmar har en gemensam väsentlig egenskap eller har en gemensam bakgrund som inte kan ändras eller när medlemmarna har en gemensam egenskap eller övertygelse som är så grundläggande för identiteten eller samvetet att de inte får tvingas att avsvära sig den. Detsamma gäller när gruppen har en särskild identitet i det berörda landet på grund av att den uppfattas som annorlunda än omgivningen. I förarbetena till utlänningslagens bestämmelser uttalas att en viss samhällsgrupp i här avsedd bemärkelse normalt omfattar personer med liknande bakgrund, vanor eller social status. Som exempel på grupper som kan anses tillhöra en viss samhällsgrupp nämns i förarbetena olika samhällsklasser, särskilda yrkesgrupper eller medlemmar i fackliga eller andra organisationer (prop. 2005/06:6 s. 11).

Migrationsöverdomstolen har i avgörandet MIG 2009:36 bedömt huruvida läkare, akademiker och musiker är att betrakta som sådana samhällsgrupper som avses i 4 kap. 1 § utlänningslagen. Domstolen fann därvid att ingendera av dessa yrkeskategorier kunde anses som "viss samhällsgrupp" i här avsedd bemärkelse och uttalade bl.a.

De personer som utgör en samhällsgrupp kan ha ett kännetecken som är oföränderligt och som de inte kan ändra på. Exempel på kännetecken som en samhällsgrupp kan ha och som är oföränderligt och som gruppen inte själv kan ändra på, kan vara medfött som t.ex. släktskap eller funktionshinder. Kännetecknet kan också härröra från historiska förhållanden som individen inte kan ändra på, t.ex. därför att han eller hon tidigare varit aktiv i en organisation eller haft en viss social status. Andra kännetecken är sådana som är grundläggande för individens identitet, samvete eller utövande av mänskliga rättigheter, och som bottnar i individens övertygelse eller känsla av mänsklig värdighet. Till denna kategori kan föras bl.a. personer som på grund av sin inre övertygelse har valt en annan livsstil än den som accepteras av omgivningen, t.ex. kvinnor som vill förbli ogifta eller yrkesarbete. En samhällsgrupp kan även identifieras redan genom att de som ingår i gruppen av sin omgivning uppfattas som en särskild grupp i samhället. Även om kännetecknet inte behöver vara oföränderligt eller förknippat med personlig övertygelse bör det för att det ska

ha flyktingrättslig relevans kunna krävas att kännetecknet är av sådan betydelse för individen att det vore oförenligt med Genèvekonventionens grunder att förvänta sig att han eller hon avstår från det och istället anpassar sig efter de normer och värderingar som råder i hemlandet. Grupptillhörigheten kan även grunda sig på en kombination av egenskaper eller kännetecken. (A. prop. s. 25 f.)

Domstolen redovisade också närmare vägledning ur UNHCR:s handbok (Handbok om förfarandet och kriterierna vid fastställandet av flyktingars rättsliga ställning enligt 1951 års konvention och 1967 års protokoll angående flyktingars rättsliga ställning) och riktlinjer av den 7 maj 2002 för tolkningen av begreppet tillhörighet till en viss samhällsgrupp (Guidelines on International protection "Membership of a particular social group") samt den ovan nämnda artikel 10.1 d i skyddsgrundsdirektivet.

Migrationsöverdomstolens bedömning.

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att domare inom rättsväsendet som grupp inte kan anses ha någon gemensam väsentlig egenskap eller en gemensam bakgrund som inte kan ändras. Även om det i bl.a. västerländsk tradition är ett krav att domare avlägger ed och brott mot vissa delar av vad som åligger en sådan domare kan beivras och att domare i samma tradition vanligtvis bekänner sig till vissa vedertagna konstitutionella regler såsom domarens självständighet under lagarna vid bedömning av enskilda fall, kan domare generellt inte heller anses ha en sådan gemensam egenskap eller övertygelse som är så grundläggande för identiteten eller samvetet att de inte får tvingas att avsvära sig den.

Fråga kvarstår om gruppen domare inom rättsväsendet kan anses ha en särskild identitet i Ryssland på grund av att den av omgivningen uppfattas som en särskild grupp i samhället. Av Europarådets rapport från juni 2009 "Allegations of politically-motivated abuses of the criminal justice system in Council of Europe member states", framgår bl.a. att pressen på domare inom rättsväsendet i Ryssland är stor och att domare som upprätthåller sin självständighet och vågar ta beslut som kan väcka förtret löper en allvarlig risk att förlora sina arbeten. Av utredningen framgår emellertid inte att domare där skulle uppfattas som en sådan särskilt utpekad grupp att de utgör en "viss samhällsgrupp" i utlänningslagens mening.

På grund av det anförda finner Migrationsöverdomstolen att A inte är att betrakta som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen.

Fråga om alternativt skyddsbehov

Efter lagändringen den 1 januari 2010 har 4 kap. 2 § utlänningslagen följande lydelse.

Med alternativt skyddsbehövande avses i denna lag en utlänning som i andra fall än som avses i 1 § befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att

1. det finns grundad anledning att anta att utlänningen vid ett återvändande till hemlandet skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller som civilperson löpa en allvarlig och personlig risk att skadas på grund av urskillningslöst våld med anledning av en yttre eller inre väpnad konflikt, och

2. utlänningen inte kan, eller på grund av sådan risk som avses i 1 inte vill, begagna sig av hemlandets skydd.

Första stycket 1 gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är

ansvariga för att utlänningen löper sådan risk som där avses eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot att utlänningen utsätts för sådan risk genom handlingar från enskilda.

I artikel 3 i Europakonventionen finns förbud mot bl.a. tortyr. I artikel 6 i samma konvention finns bestämmelser om rätten till en rättvis rättegång.

Migrationsöverdomstolen gör följande bedömning.

Frågan är om det finns grundad anledning att anta att A vid ett återvändande till Ryssland skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.

Enligt en grundläggande princip i utlänningsrätten är det den asylsökande, dvs. i detta fall A, som ska göra sitt behov av internationellt skydd sannolikt. Bevisbördan ligger således i första hand på henne (jfr MIG 2006:1).

Av förarbetena till 4 kap. 2 § utlänningslagen framgår att beviskravet "grundad anledning att anta" i bestämmelsen kommit till för att bättre harmoniera med skyddsgrundsdirektivets rekvisit. Beviskravet "grundad anledning att anta" avses vara något högre än bevisgraden "skälig anledning att anta", som återfinns i 12 kap. 1 § utlänningslagen, men något lägre än det tidigare kravet på välgrundad fruktan i den äldre lydelsen av lagen (prop. 2009/10:31 s. 119 och 260). Detta förhållande återspeglas också i de respektive bestämmelsernas ordalydelse.

A har i huvudsak uppgivit att hon utsatts för övergrepp i hemlandet först genom att hon tvingats säga upp sig som domare år 2006. Därefter har hon visserligen kunnat arbeta som jurist men hon har under år 2008 haft anledning att tro att hon utsatts för telefonavlyssning och att myndighetspersoner fysiskt följt efter henne. Dessa uppgifter har enligt A bekräftats av hennes svärson genom dennes kontakter hos polisen. Hon har även anfört att hon blivit utpekad i media för att ha tagit emot mutor och att dessa tidningsuppgifter anger att åtal väckts mot henne och att hon är efterlyst. Enligt A riskerar hon vid ett återvändande till Ryssland att utsättas för en orättvis rättegång som bygger på falska anklagelser och falska vittnesuppgifter. Hennes erfarenheter av rättsväsendet gör att hon tror sig inte kunna stå upp mot systemet och riskerar att felaktigt dömas till fängelsestraff. I händelse av ett fängelsestraff befarar hon att hon löper större risk än andra att behandlas illa.

A har till stöd för sin berättelse åberopat tidningsartiklar. I en av dessa namnges en domare, B, vilket namn A uppgivit vara hennes namn som gift. Enligt samma artikel ska en förundersökning ha inletts mot domaren avseende brottet "meddelande av medvetet lagvidrig dom". Enligt artikeln ska utredningskommittén förbereda sig för att utfärda en internationell efterlysning av den namngivna domaren. I de andra två artiklarna som hon åberopat framgår varken domarens namn, vilket brott som det väckts åtal för eller att domaren skulle vara efterlyst.

Migrationsöverdomstolen, som anser att obekräftade tidningsartiklar har ett lågt bevisvärde, konstaterar att A inte har givit in någon dokumentation i övrigt om att åtal väckts mot henne eller att hon skulle vara efterlyst. Vid bedömningen av hennes berättelse ska även beaktas att A har uppgivit att hennes anhöriga i hemlandet måste ha en fullmakt från henne för att kunna få ut uppgifter från myndigheterna om att hon är efterlyst men att hon inte givit dem en sådan och inte heller väsentligen vidtagit några andra åtgärder för att skaffa relevant information från hemlandet. Migrationsöverdomstolen finner det anmärkningsvärt att hon inte försett sina anhöriga med en fullmakt eftersom hon därigenom skulle ha större förutsättningar att visa sitt behov av skydd. Särskilt anmärkningsvärd är A:s underlåtenhet att på detta eller annat sätt

försöka skaffa information mot bakgrund av hennes uppgift om svärsonens kontakter hos polisen.

Migrationsöverdomstolen, som varken kan eller ska ta ställning till om brottsmisstankarna är välgrundade eller inte, anser att A genom den utredning som givits in inte gjort sannolikt att hon vid ett återvändande till Ryssland skulle riskera en orättvis rättegång eller ett orättvist frihetsberövande. Förhållanden i ryska fängelser är inte heller generellt så dåliga att hon därmed skulle löpa en verklig risk att utsättas för skyddsgrundande behandling.

Migrationsöverdomstolen övergår här efter till att pröva om det förhållandet att A tvingats säga upp sig från sin domartjänst eller att hon varit föremål för telefonavlyssning eller fysisk spaning från polisens sida innebär att hon kan anses ha skyddsbehov.

Det finns ett visst stöd i målet för att det i Ryssland finns en förhöjd risk för att självständiga domare, som inte dömer som enskilda eller offentliga makthavare önskar, kan sägas upp eller övertalas till att säga upp sig. Uppsägning från en anställning som domare kan emellertid inte anses som ett skyddsgrundande övergrepp. Telefonavlyssning och fysisk spaning är etablerade polisiära metoder i de flesta länder, så även i Sverige, vid misstanke om brott och kan inte som metod anses vara så integritetskränkande att det motiverar internationellt skydd. De utgör heller inget brott mot artikel 6 i Europakonventionen om minimirättigheter för den som blivit anklagad för brott. Det som A uppger att hon varit utsatt för i hemlandet är således enligt Migrationsöverdomstolens mening inte av sådant slag att det kan grunda skyddsbehov i utlänningslagens mening.

På grund av det anförda finner Migrationsöverdomstolen att det inte finns grundad anledning att anta att A vid ett återvändande till Ryssland skulle utsättas för sådan behandling som beskrivs i 4 kap. 2 § första stycket 1 utlänningslagen. Hon är därför inte att anses som alternativt skyddsbehövande.

Eftersom det inte heller finns någon annan grund för att bevilja uppehållstillstånd ska Migrationsverkets överklagande bifallas och dess beslut fastställas.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen upphäver, med bifall till överklagandet, migrationsdomstolens dom, utom såvitt avser ersättning till offentligt biträde, och fastställer Migrationsverkets beslut den 16 juli 2009.

Sökord: Alternativt skyddsbehövande; Asyl; Domare; Flyktingskap på grund av tillhörighet till viss samhällsgrupp; Flyktingskapsbedömning; Förföljelse; Grundad anledning att anta; Riskgrupp; Rättvis rättegång; Samhällsgrupp; Skyddsbehövande; Skyddsgrundsdirektivet

Litteratur: Prop. 2005/06:6 s. 11 och 25 f.; Prop. 2009/10:31 s. 119 och 260 f.; UNHCR:s handbok om förfarandet och kriterierna vid fastställande av flyktingars rättsliga ställning enligt 1951 års konvention och 1967 års protokoll angående flyktingars rättsliga ställning, artikel 77; UNHCR:s riktlinjer "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees
